

Největší modlitebník...

Když jsem ho potkal, bylo zrovna brzké uplakané zářijové popolední. Takovej ten divnej den, co se člověku nechce ani vylézt z postele. Divnej den možná proto, že můj táta zrovna ležel po infarktu v nemocnici a já ho chtěl vidět.

Ten starej chlap klečel na silnici někde poblíž prostřední čáry. Vzpínal ruce k nebi. Oči upřené tamtéž. A taky měl do nohou divně zamotané kolo. Bylo je naštěstí vidět už z dálky. Pomalu jsem zastavil. Chvilku jsem přemýšlel, co udělám. Klečící muž se otočil ke mně a chvíli jsme na sebe nevěřičně hleděli.

Zhasil jsem motor, pozvolna se vysoukal z vozu a docoural až k němu.

„Hej, dědo, co tu klečíte a civíte?“

„Inu,“ rozvázně cedil slova přes znatelně lihové výpary, „se tu právě modlím, aby přilít anděl a zachránil mě. Vod toho strašnýho, těžkýho stroje, co mi drtí starý nohy k zemi.“

Opatrně jsem ho zvedl a kolo taky. Chlápek byl o hlavu menší a skoro nic nevážil. Takovej malej sušinka. Jednou rukou jsem podpíral silničního modlitebníka a druhou vedl bicykl. Stará dobrá (ale těžká) Ukrajina, možná těžší, než její majitel...

K prvnímu domku v zatáčce to bylo jen pár metrů. Sotva jsme rozrazili branku, vyřítla se statná selka. Popadla dědu za flígr a už ho hnala přes dvůr do domu: „Dědku bláznivá, zase ses vožral, co? No není dne, abys nepřitáh nametenej. Určitě chceš, aby tě něco rozmázlo na cestě. Hele, mladej, díky za tátu, jo a kolo vopřete vo branku. Já ho někdy uklidim.“

„Holubičko moje,“ spustil stařík nečekaně něžně, „dnes mě zachránil anděl. Proto mě nic nepřejelo. Toho sem si vymodlil. Pěknej, vid', takovek baculatej, skoro barokní...“

Ještě než zmizel ve dveřích domku, stačil se ohlédnout a poslat za mnou jeden opilecký spiklenecký úsměv.

Když jsem usedal, zvlhlý uplakaným zářijovým brzkým odpolednem, zpět do svého vozu, uvědomil jsem si, jak maj ti opravdovští modlitebníci těžkej život. Myslím, že opilec ze Zbožíčka byl jedním z největších modlitebníků obce – zatím ho totiž fakt nic nezajelo...

Petr Plaňanský